

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou, v právní věci žalobce **M.G.**, nar., bytem zast. Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem 140 00 Praha 4, Na Hřebenech II 1718/8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem v Brně, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, č.j., sp. zn., ze dne 21.12.2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2011 výše uvedené spisové značky bylo dle ust. § 92 odst. 1 věty první správního řádu odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. Městského úřadu Rosice, odboru dopravy ze dne 7.9.2011, č.j. zamítnuto. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným přestupkem dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen zákon o přestupcích), kterého se měl dopustit porušením ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. s tím, že dne 4.2.2011 ve 21:02 hod na dálniciv km v katastru obce, směr, kde je rychlost jízdy na dálnici stanovena na 130 km/h, řídil vozidlo reg. zn. rychlostí 182 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více jak 50 km/h. Za tento přestupek mu byla dle ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta v částce 8.000,-Kč a sankce zákazu v činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a současně mu byla také uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Na základě podaného odvolání rozhodoval žalovaný tak, že toto odvolání žalobce zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že toto odvolání bylo podáno opožděně, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu zmocněnci Ing. Oldřichu Tarabovi, a to na adresu, která byla uvedena v plné moci. Adresát zastížen nebyl a zásilka byla tedy uložena. Adresátovi byla v souladu s ust. § 23 odst. 4 správního řádu zanechána výzva k vyzvednutí písemností a také písemné poučení a také písemné poučení o právních následcích (nepřevzetí písemnosti dle ust. § 23 odst. 5 správního řádu), zásilka byla dle údajů na doručence připravena k vyzvednutí od 14.9.2011. Následně byla zásilka vrácena odesílateli s tím, že nebyla v úložní době adresátem vyzvednuta. Po uplynutí 10-ti denní lhůty se dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu písemnost považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. V konkrétním případě byla písemnost považovaná za doručenou v pondělí 26.9.2011, tj. nejbližší příští pracovní den po dni, na který připadl konec lhůty (sobota 24.9.2011), jak stanoví ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Od tohoto dne byla pak počítána zákonná 15-ti denní odvolací lhůta, o níž byl obviněný v rozhodnutí řádně poučen, přičemž jejím posledním dnem byl čtvrtek 6.10.2011. V této lhůtě ovšem odvolání podáno nebylo a správní orgán I. stupně odvolání obdržel až dne 21.10.2011. Odvolání bylo tedy podáno až po uplynutí zákonné lhůty, tedy opožděně.

Žalovaný v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání zamítl.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ze dne 24.2.2012, doručené soudu 28.2.2012. V žalobě namítal, že je cizinec a nebyl mu zajištěn tlumočník, neboť žalobce nerozumí česky. Přesto s ním bylo v místě tvrzeného přestupku jednáno v českém jazyce bez zajištění tlumočnicka a také oznámení přestupku s ním sepsáno. Tím bylo opakovaně zasaženo do jeho ústavním pořádkem zakotvených práv. V další žalobní námitce žalobce namítal, že žalovaný rozhodl jen na základě oznámení, neprovedl další důkazy (výslech policistů), rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo a nemohlo být doručeno zástupci žalobce a žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu, když neshledal důvody pro přezkum prvostupňového rozhodnutí.

S odvoláním na rozhodnutí NSS ze dne 27.6.2006, č.j. 6As 48/2004 si jeho zástupce Ing. Taraba nemohl předmětné rozhodnutí Městského úřadu Rosice převzít ze zvláštních zdravotních důvodů. Toto doložil příloženou lékařskou zprávou.

Závěrem navrhl zrušení napadených rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení. Dále požádal o úhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23.5.2012 k podané žalobě uvedl, že navrhuje zamítnutí žaloby, neboť není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen ve svých právech.

Žalovaný setrval na svém závěru, že opožděné odvolání odvolací orgán zamítne dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Jinou možnost než odvolání zamítnout neměl, a to bez ohledu

na námitky žalobce tvrzené v odvolání (že mu nebyl zajištěn tlumočník, že nebylo provedeno další dokazování).

Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku bylo podáno opožděně a v souladu s platnou právní úpravou tak nezbylo, než toto odvolání zamítnout. Pokud žalobce proti předmětnému rozhodnutí žalovaného brojí žalobou, tj. požaduje jeho přezkoumání soudem, nelze, než konstatovat, že předmětem soudního přezkumu bude právě hodnocení včasnosti či opožděnosti odvolání, neboť tato okolnost byla pro rozhodnutí o odvolání zásadní.

Přezkumné řízení dle ust. § 94 a násl. správního řádu je mimořádným opravným prostředkem, na který není právní nárok, je pouze na úvaze správního orgánu, zda přezkumné řízení zahájí či nikoliv. Přezkumné řízení je pak zcela samostatné řízení, nezávislé na řízení odvolacím. Tedy i v případě, že by žalovaný shledal námitky žalobce uvedené v odvolání důvodnými, vyvolávající důvodné pochybnosti o souladu rozhodnutí o přestupku správními předpisy, odvolání žalobce by v tomto případě bylo zamítnuto jako opožděné a přezkumné řízení by bylo vedeno samostatně a bylo by o něm také samostatně rozhodnuto.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasili. Má se též za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Vzhledem k tomu, že oba účastníci byli o této možnosti poučeni a ve věci se nevyjádřili, soud měl za to, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a proto ve věci rozhodl.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a dle ust. § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní řízení bylo správním orgánem I. stupně zahájeno v souladu se správním řádem a nařízeno ústní jednání na 21.3.2011. Zahájení správního řízení převzal žalobce 3.3.2011. Ve správním spise byla založena kopie lékařského potvrzení o pracovní neschopnosti žalobce včetně omluvy nepřítomnosti k nařízenému jednání ze dne 21.3.2011. Omluva byla datována z 23.3.2011. Správní orgán I. stupně tuto omluvu přijal a předvolal žalobce na další jednání 27.4.2011, které bylo doručeno a převzato žalobcem 11.4.2011. Z další omluvy ze dne 26.4.2011 vyplynulo, že žalobce měl opětovně zdravotní potíže, o čemž předložil kopii pracovní neschopnosti. Další jednání bylo nařízeno na den 25.5.2011 žalobce převzal 17.5.2011 opětovně se nedostavil k jednání ve spise je založena další omluva z důvodu náhlé zdravotní indispozice, že se nemůže dostavit k jednání a že neumí česky a s omluvou mu pomáhají blízké osoby. Zdravotní potíže doloženy opětovně pracovní neschopenkou. V dalším jednání na den 27.6.2011 požádal zástupce žalobce o odročení jednání dne 24.6.2011 z důvodu řádné přípravy právního zástupce – advokáta Mgr. Matouše Hrabala. Plná moc ze dne 24.6.2011. Jednání bylo nařízeno na další

termíny 17.7.2011, 17.8.2011, z nichž se vždy zástupce žalobce omluvil. Naposledy bylo nařízeno na 7.9.2011, z něhož se e-mailovou cestou omluvil žalobce s tím, že dne 2.9.2011 odvolal svého zástupce Mgr. Matouše Hrabala a pověřil svým zastupováním Ing. Oldřicha Tarabu CSc., dle plné moci ze dne 2.9.2011. Tento právní zástupce zaslal správnímu orgánu I. stupně žádost o odročení jednání, které správnímu orgánu bylo doručeno 8.9.2011. S ohledem na opožděnou omluvu správní orgán dne 7.9.2011 ve věci rozhodl a rozhodnutí doručil novému zástupci Ing. Oldřichu Tarabovi na adresu uvedenou v plné moci Praha 4, Tábořská 350/32. Zásilka byla vypravena 12.9.2011 připravena k vyzvednutí byla 14.9.2011 a vrácena správnímu orgánu I. stupně 29.9.2011. Dne 10.10.2011 změnil žalobce opětovně svého zástupce, předložil plnou moc ze dne 10.10.2011 pro Mgr. Vojtěcha Suchardu. Tento zástupce dle záznamu ze dne 18.10.2011 prostudoval správní spis. Dne 10.10.2011 bylo podáno na poštu odvolání žalobce ze dne 19.10.2011 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní orgán toto odvolání postoupil odvolacímu správnímu orgánu – Krajskému úřadu Jihomoravského kraje odboru dopravy s tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7.9.2011 bylo doručováno do vlastních rukou tehdy platnému zmocněnci obviněného panu Ing. Oldřichu Tarabovi CSc. na adresu uvedenou v plné moci. Dne 14.9.2011 nebyl při doručování poštovním doručovatelem v místě bydliště zastížen a proto byla zásilka uložena na poště k vyzvednutí. Ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. říká, jestliže si adresát uložené písemnosti ve lhůtě 10-ti dnů ode dne, kdy písemnost byla k vyzvednutí připravena nevyzvedne, považuje se za doručenu posledním dnem této lhůty. Správním orgánem I. stupně bylo uvedeno, že rozhodnutí bylo doručeno 26.9.2011 a nabylo právní moci 12.10.2011. Dle názoru správního orgánu I. stupně bylo odvolání podáno opožděně.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát v uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Jak bylo výše uvedeno, písemnost byla připravena k vyzvednutí dnem 14.9.2011 a 10-ti denní lhůta uplynula dnem 26.9.2011, kdy začala běžet 15-ti denní lhůta pro podání odvolání, která skončila 11.10.2011. Odvolání bylo podáno u správního orgánu I. stupně dne 26.10.2011 tedy bylo podáno opožděně.

Správní orgán II. stupně ve svém odůvodnění se dopustil pochybení, když uvedl, že konec 15-ti denní odvolací lhůty byl 6.10.2011, tímto dnem byl až 11.10.2011. Přesto však odvolání bylo podáno opožděně, neboť na poštu bylo předáno 20.10.2011, tj. po uplynutí zákonné lhůty pro podání odvolání.

Jestliže písemnost určenou do vlastních rukou nebylo možno adresátovi doručit přímo do vlastních rukou podle § 20 správního řádu, tak nastupuje postup podle § 23 správního řádu, tedy uložení zásilky a výzva podle odst. 4 tohoto ustanovení s upozorněním podle odst. 5. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10-ti dnů, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty (srov. rozsudek NSS ze dne 12.5.2008, č.j. 5As 44/2007 – 93).

Správní řád zde konstruuje tzv. fikci (písemnost se považuje za doručenu), která je v právním řádu poměrně častá a bývá definována jako uměle konstruovaná skutečnost, která nemá své vyjádření v objektivní realitě, právní řád s ní však spojuje právní následky (D. H. a kol.: Právní slovník, C.H. Beck 2003 strana 216). Následky fikce doručení písemnosti lze však odvrátit. Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ust. § 41 požádat o prominutí zmeškání úkonu. V projednávané věci se však žádost o prominutí zmeškání úkonu ve spise nenachází.

Z ustálené judikatury NSS (rozs. č.j. 4As 36/2005 – 67) vyplývá, že rozhoduje-li správní orgán o odvolání věcně, tvoří posléze jeho rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jeden celek a obě jsou rozhodnutími ve věci samé. Jinak tomu je ale tehdy, kdy odvolací orgán odvolání věcně neprojednává, ale zamítá je pro opožděnost či nepřípustnost. Takové rozhodnutí do hmotných práv účastníka řízení nezasahuje, neboť též jsou již určena rozhodnutím správního orgánu I. stupně, které je zpravidla již pravomocné. Zasáhnout však může práva procesní (např. upře-li správní orgán nezákonně právo na projednání věci v odvolacím řízení). V případě porušení procesních pravidel musí být respektována a jsou-li porušena, musí existovat možnost dovolat se soudní ochrany, kterou zaručuje právě žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s.

Žalobce v případě, kdy se domnívá, že mu bylo neprávem upřeno odvolací řízení je takový, že nejprve napadne žalobou rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání jako opožděné či nepřípustné a bude se námitkami zpochybňujícími opožděnost či nepřípustnost k odvolání domáhat jeho zrušení. V případě zrušení napadeného rozhodnutí dosáhl by žalobce věcného přezkoumání svého odvolání. Teprve proti tomuto rozhodnutí pak může posléze u soudu projít námitkami směřujícími do věci samé. Jestliže však správní orgán při posouzení opožděnosti či nepřípustnosti odvolání nepochybil, pak ovšem žalobce definitivně ztratil možnost soudního přezkumu své věci. V takovém případě nelze rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve správním soudnictví napadnout.

Z uvedených skutečností je nutno dovodit, že bylo-li předmětem odvolacího řízení správního orgánu zamítnutí odvolání pro nepřípustnost, resp. opožděnost podle § 60 správního řádu, může se žalobce účinně dovolávat zkrácení svých práv ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. pouze v tom rozsahu, v jakém žalovaný rozhodl, tedy tvrdit, že odvolání bylo podáno přípustně, resp. včas. Jen v tomto rozsahu je soud oprávněn rozhodnutí žalovaného přezkoumat. Námitky směřující do věci samé účinně uplatnit nemůže, neboť se nemůže dovolávat a tvrdit zkrácení práv ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. skutečnostmi, o nich žalovaný správní orgán vůbec nerozhodoval. Jak je výše uvedeno soud přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska jeho zamítnutí odvolání z důvodu opožděnosti. Vzhledem k tomu, že správní orgán II. stupně dle soudu postupoval správně, neboť odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vskutku podáno opožděně, nezbylo než soudu přezkoumat pouze rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost a jelikož v této věci neshledal pochybení správního orgánu, žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl tak, že žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. července 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně